

ЧЕТНИЧКИ НАПАД НА КОСЈЕРИЋ

Једне вечери почетком новембра 1941. године стајала сам на прозору своје куће у Косјерићу и гледала како омладинци уносе у Школу сламу да би се сместила нека партизанска јединица. У Косјерићу је тада било и четника. Пред мрак међу четницима примећивала се нека узнемиреност.

Чим је пао мрак, четници су почели да пуцају. Нападали су на школу. Нешто каоније на врата наше куће неко је почео да удара кундаком. Прете да ће убацити бомбу. Кад смо ја и мајка отвориле врата, упали су четници и моју мајку и мене одмах извели и потерали. Дотерали су нас у једну гаражу. Ту су довели Лелу Гмизовић, Милеву Коовац и још неколико жена, Најпре су нас натерали да превијамо њихове рањенике, а после су однекуда довели још доста похватаких партизана и партизаноких симпатизера. Довели су командира Црногорке партизанке чете Јордана Ђукановића, затим лекара Штерјовића, писаре Прељевића и Милића, затим Драгог Марковића, ветеринара Миливојја Кевића, једног мотоциклисту и још једног лекара који су те вечери дошли из Ражане. Муж Леле Гмизовић је те вечери стигао из Београда па су и њега ухватили и довели. Довели су и Брену Познановић, пошто нису успели да нађу њеног мужа. Она се на три-четири дана пре тога тек била породила и оставила је код куће саовим мало дете.

Сви заједно протерали смо извеоно време у једној просторији без хране и воде. Чини ми се да су трећег дана пред зору почела да звоне црквена звона. Четници су нагло упали у просторију где смо били затворени и наредили да изађемо и да станемо у ред по двоје. Тек тада сам видела да је било затворено доста партизана.

Извели су ове из затвора, постројили нас и некуда повели. Ниомо знали куда нас воде. Успут су четници непрекидно псовали и претили да ће нас све побити.

Шапатом смо се договарали да бежимо. Било је предлога да Јордан Ђукановић да знак и да тада нападнемо стражу, да отнемо оружје и бежимо према Ражани, где су биле наше јединице. Један четнички официр, који је јашио на коњу, почео је нешто да испитује Јордана Ђукановића. После чујемо како тај четник прича да је Јордановог оца у току првог светског рата изнео рањеног из рова

Јордан му одговара: „Оца си изнео рањеног из рова, а сина водиш да убијеш!..”

У том нашу колону стиже четник Ајдацић са још двојицом четника. Сви су били на коњима, Зауоставили су нас и њихове страже су нас опколиле. Узимали су неке податке од нас. Питали су колико ко има шдина, где се родио... Онда је Ајдацић почео неке да одваја. Одвојио их је деветоро. Оним одвојеним је рекао да их води на неко саслушање. Они су остали на Околишту, а ми смо наставили пут према Равној гори.

Била је дубока ноћ када смо стигли на Равну гору. Сместили су нас у једну шталу. Рано сутрадан су нас извели пред једну кућу. Пред нас је изашао Калабић. Нешто је говорио, пговао и непрекидно претио да ће побити све који сарађују са партизанима.

Перка ПЕТРОВИЋ — КОСАНОВИЋ